

Sygnatura akt: XI GC 1694/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Gabriela Wierzgacz

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2018 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka akcyjna (...) w S.

przeciwko (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.134 (cztery tysiące sto trzydzieści cztery) złote i 8 (osiem) groszy z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot i dat:

- 1.722 złotych od dnia 21 lipca 2017 roku do dnia zapłaty;

- 2.072,55 złotych od dnia 13 września 2017 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 1.017 (jeden tysiąc siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1694/17

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 października 2017 roku (...) spółka akcyjna (...) w S. zażądała od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. zapłaty kwoty 4.134,08 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwoty i dat wskazanych w pozwie.

Powód wskazał, że strony wiązano zlecenie transportowe. Strona pozwana zleciła powodowi przewóz towarów. Wystawione zostały faktury VAT za wykonane usługi, które nie zostały opłacone. Kwota 339,53 złotych to kwota wynikająca z treści ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 22).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty (karta 24) pozwany zaskarżył orzeczenie w całości, wskazał na to, że w jego ocenie powód nie wykazał, aby należycie wykonał zobowiązanie. Z tej przyczyny pozwany nie mógł rozliczyć wystawianych faktur. Dodatkowo oświadczył, że nie otrzymał od powoda wszystkich dokumentów koniecznych do zakończenia zlecenia.

W piśmie z dnia 23 grudnia 2017 roku (karta 32) powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Stanowisko stron nie uległo zmianie na rozprawie w dniu 5 lutego 2018 roku.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. zleciła (...) spółka akcyjna (...) w S. wykonanie umowy przewozu krajowego na trasie G. – W. w dniach 22 – 23 maja 2017 roku. spółka (...) przyjęła zlecenie do realizacji, usługa została wykonana przez przewoźnika prawidłowo. Odbiorca potwierdził odbiór przesyłki bez zastrzeżeń. Z tytułu wykonania usługi przewoźnik wystawił fakturę VAT numer (...) z terminem płatności na dzień 20 lipca 2017 roku w wysokości określonej treścią zlecenia na kwotę 1.722 złotych brutto.

Następnie strony zawarły kolejną umowę przewozu na trasie J. – W. w dniach 27 – 28 czerwca 2017 roku. Przewoźnik przyjął zlecenie do realizacji, usługa została wykonana prawidłowo przez przewoźnika a odbiorca potwierdził otrzymanie przesyłki bez zastrzeżeń. Z tytułu wykonania usługi przewoźnik wystawił fakturę VAT numer (...), z terminem płatności na dzień 12 września 2017 roku, na kwotę określoną treścią zlecenia w wysokości 2.072,55 złotych.

Przewoźnik wzywał kontrahenta do zapłaty.

Dowód:

- zlecenie, karta 11;
- potwierdzenie odbioru, karta 12;
- faktury, karta 13, 17;
- zlecenie, karta 14;
- list przewozowy, karta 15 – 16;
- wezwania do zapłaty, karta 18 – 19 z dowodem nadania, karta 20;

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

Podstawę prawną orzekania w niniejszej sprawie stanowi ustawa z dnia 15 listopada 1984 roku – Prawo przewozowe, a także przepisy kodeksu cywilnego. Zgodnie z umową przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy (art. 774 k.c.). Powód domaga się realnego wykonania zobowiązania przez pozwanego, to jest zapłaty należności za wykonaną usługę, zgodnie z art. 354 § 1 k.c.

Pozwany w zasadzie nie zakwestionował w konstruktywny sposób okoliczności faktyczny stanowiących podstawę powództwa. Zawodowy pełnomocnik wskazał bowiem, że jego zdaniem powód nie wykazał, że właściwie wykonał umowę. Zdaniem sądu powód wykazał te okoliczności a dowody, na których sąd oparł się, wskazano w powyższej części uzasadnienia. Zarzutów przeciwko właściwemu wykonaniu umowy przewozu krajowego nie skonkretyzowano. Nie sposób zatem ustalać jakie elementy usługi wykonano wadliwie. Odnośnie zarzuty nieprzesłania wszystkich dokumentów – pozwany nie wskazał jakich to dokumentów nie przysłał mu powód. Pozwany nie wskazał, że nie otrzymał wcześniej dokumentów obecnie załączonych do pozwu, czy też innych dokumentów (których konkretnie jednak nie otrzymał – nie wskazał).

Mając na uwadze powyższe sąd uznał, że powód wykonał umowę przewozu prawidłowo, właściwie wystawił faktury a roszczenia nimi objęte są wymagalne.

Podstawą żądania powódki zapłaty równowartości kwoty 80 euro (2 x 40 euro) jest art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r. Przepis art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych stanowią implementację do prawa krajowego, postanowień Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych.

Zgodnie z treścią art. 10 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Jak stwierdził Sąd Najwyższy rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione (uchwała SN z dnia 11 grudnia 2015 r. sygn. akt III CZP 94/15). Natomiast według treści ust. 2 w przypadku gdy koszty odzyskania należności, czyli wydatki, które poniósł wierzyciel, dochodząc należnej mu kwoty, przekroczą kwotę stałej rekompensaty, wierzyciel będzie miał możliwość uzyskania na drodze sądowej zwrotu wszystkich wydatków, jakie poniósł w związku z próbą odzyskania należności, w tym kosztów postępowania sądowego. Oznacza to, iż Sąd może przyznać wierzycielowi rekompensatę za każdą dodatkową szkodę powstałą w związku z opóźnieniem w płatnościach dłużnika.

Niespornym był fakt opóźnienia w płatności. Zapłata miała nastąpić przy pierwszym kontrakcie 20 lipca 2017 roku, przy drugim zaś 3 września 2017 roku. Nie jest sporna data wymagalności roszczenia ani brak zapłaty. Nie jest spornym, że strony procesu są stronami transakcji handlowej opisaney w przywołanej ustawie. Odsetki zasądzono od dnia następnego po dniu oznaczonym w fakturach.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c. Koszty poniesione przez powoda, który wygrał proces w całości to wynagrodzenie pełnomocnika – radcy prawnego w wysokości 900 złotych (§2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych), opłata od pozwu 100 złotych.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)